

KPO - Racing Minutes: CKKV Praha – Doksy

Nesporným faktem je, že sezóna se dostala do plných obrátek. Jedním z jejich letošních vrcholů byl pro mnohé již 25. ročník tradičního závodu amatérů Praha – Doksy pořádaný pražským klubem CKKV. Stručně o dění v přední a obsáhle o divočině ve střední části pelotonu referují naši zpravodajové.

Charakteristickým a dá se říci, že i celkem ojedinělým rysem tohoto závodu je termín jeho konání. Tím je vždy poslední květnový čtvrtek. I přes konání akce ve všední den, přijelo na letošní ročník závodit téměř 180 borců všech věkových kategorií.

Počasí pro den závodu vyšlo do puntíku. Slunečno s teplotou okolo 20° C bez prudšího větru. Přes drobné problémy na startu spojené s absencí policejního doprovodu (který si nás ale po několika kilometrech našel) jsme krátce před půl čtvrtou vystartovali.

Bohužel tradiční trasa závodu má přes svou atraktivitu i několik záporů. Především první kilometry jsou vedené po frekventovaných silnicích, které navíc nejsou v úplně dobrém stavu. Dalším záporem je několikrát křižovaná železnice. Na jednom z přejezdů dokonce již svítila výstražná světla – balík ale projel, než spadly závozy.

Vývoj závodu byl až do vrchařské prémie v Řepíně celkem nezajímavý. Na špici pracovalo několik jedinců, kteří se starali o svižné, ale v balíku přijatelné tempo, o únik se nikdo nepokusil. Po nervózním sjezdu do Řepína se začalo stoupat v pro tyto závody tradičním, velice svižném tempu. V tomto okamžiku se v podstatě utvářely první nárysy konečného pořadí. Kdo nebyl po Řepíně a následném nájezdu na hlavní silnici v těsném kontaktu se skupinou, většinou skončil v té, která jela za ním. Na špici pole se zformovala asi dvacetičlenná skupina složená z velice kvalitních amatérských závodníků. Já jsem skončil společně s mým týmovým kolegou Ondrou Sedláčkem ve skupině druhé, která se utvořila v kokořínském údolí a obsahovala asi 15 jezdců. Jelo se celkem vyrovnaně.

I přes naši snahu s Karlem Kutílkem (Cyklo Kern) a Václavem Cafourkem (SOS) na Romanově zrychlit, se skupinu rozdělit nepodařilo a společně se jelo až do cílového Tachova, kde se rozhodovalo ve spurtu. Z naší skupiny si Ondra Sedláček dospurtoval pro pěkné 22. místo v kategorii, já protnul ještě o 5 míst předním. Celé sportovní klání vyvrcholilo v Doksech při vyhlásování výsledků.

Na závěr shrnu, že tento závod i jeho vyhlášení má skutečně vynikající atmosféru. Pro mě výraznější vadou na kráse byl katastrofální stav silnic v několika posledních kilometrech závodu.

Doksy Doksy Doksy. Je to jako zaklínadlo. Žádný jiný závod na území Prahy nemá takovou vážnost a gloriolu jako právě Doksy. Jelikož na něm vyrostlo a i určitě skončilo kariéru amatérského závodníka hezkých pár jezdců, tak se jedná o takové Benátky amatérské cyklistiky.

Můj popis je tedy nutno brát s rezervou a s ohledem na to že pocity každého jednoho z nás jsou velmi subjektivní a co se stalo, skutečně vidí každý jinak.

Presentace: Po příjezdu k spalovně jsem se docela vyděsil. Ne tak z počtu lidí, jako z velmi našlapané konkurence. Řekl bych, že omluvenky se tentokrát nebraly a bylo vidět, že jsem rozhodně v dobré společnosti. Dokonce si dovoluji tvrdit, že přijela půlka Prahy a značná část okolí. Předstartovní rituály probíhaly v družné atmosféře, jen moje nervozita byla čím dál tím větší.

Start: Už to vypadalo, že se nepojede. Bratři ve zbrani včetně mě tak uzavřeli koridor u spalovny, že by ani brouk hovnivál kuličku neprostrčil. Nastali přesuny ne nepodobné vypjaté šachové partii. Dobrá věc se ale podařila. Doprovodný vůz rozhodčího nás nakonec předjel a mohlo se vyrazit.

Prvních osm, (dějství první). Pod pojmem že se ve městě neútočí a pojedeme jako na výlet vzalo za své už po 200m. Musím přiznat že jsem ostudně vyměkl a zařadil se do druhé půlky pelotonu, což se mi následně i vymstilo. Věděl jsem, že se jede závod, ale průběh mě doslova šokoval. Zatímco první část pelotonu jela, tak druhá doslova bojovala o život. Ani ne tak tempem, jako nasazením. Ještě nikdy jsem neviděl tolik bojovníků Kamikadze pohromadě. Smrt v očích a bezstarostnost s jakou se vrhali do protisměru, aby urvali cenné metry, mě šokovala. Samozřejmě se jelo za plného provozu, a kamionu se uhnout musí.

Parták Ondra Sedláček se taky tvářil jak sfinga, do zpěvu nám nebylo. Sice jsme se snažili jet spíše vedle sebe, ale tlak davu byl neúprosný. I když trať není profilově na začátku náročná, tak se jedná díky infrastruktuře o docela zapeklitý oríšek či spíše haluz. Když nebyly koleje, tak autobus MHD. Pan řidič si zřejmě myslel, že nám to osolí, a tak to tam prostě vrazil. Co se dělo v jámě Ivové lze stručně charakterizovat jako chaos a nebezpečný guláš. Ani ne po deseti minutách a jednom přejezdu, jsem se málem dvakrát poroučel do příkopu a jednou jsem jel na řůkačku s borcem vedle.

Přiznám se, že mi spadlo srdce do kalhot a vyloženě se těšil na první stoupání, kde dojde k přirozené selekci. Bohužel to nebylo všechno.

Městské kanály byly všechny povětivě otočeny po směru jízdy. Ale to by nebyla výzva. Proto byl každý aspoň dvacet čísel pod úrovní vozovky. Pokud si měl člověk vybrat jestli ho sestřelí kamion, anebo kanál, kanál byla ta lepší varianta. Naštěstí dobří lidé nevyměli a borec ze šlapek kterého bohužel osobně neznám, nás všechny dopředu varoval a informoval. Stejně se ale vedle mě zjevila postava jako z pekla. Přilítl po krajnici, ekvilibristicky jel asi dvacet čísel od obrubníku, a ve čtyřicítce jeden kanál projel. Tedy přesněji, neprojel. Skončil někde v kotmelcích za námi. Polilo mě horko. To bohužel ještě nebylo vše.

Ještě jsme se ani nedostali z koridoru nezávodění a už tu byl další zážitek. Cesta se zvedla. V duchu jsem zajásal, ale velmi rychle mi zmrzl úsměv na rtech. V mírném stoupání do levotočivé zatáčky si dva borci nastoupili. Jako torpéda se kolem nás přehnali. Bohužel, ten vepředu zjistil, že to auto prostě nemá kam uhnout. Svěsil nohy, ale jeho kolega co byl za ním to jaksi nezaregistroval. Co následovalo, si každý domyslí sám. Druhej si štrejchnul, první zahnul a kololetmo oba přejeli na protější předzahrádku domu, aby následně stekli po ochranné zdi domu. Fuj fuj nic pěkného. Mně v tu chvíli došlo, že jediná záchrana bude nahoře na kopci kde se to určitě roztrhá. Tato obsáhlá a dlouhá stať popisuje opravdu jen asi prvních dvacet minut závodu. Někdo skončil a někdo zestárl o deset let.

Jako epizodka se pak jeví padající vlakové šraňky. Tedy nepadaly doslovně, ale vláček a návštěvidlo dávaly už o sobě vědět. Tak tady jsem zariskoval a projel. Doufám jen, že po mém nástupu se za mnou nestrhly gorodky a dominové efekty.

Od deseti do čtyřiceti (aneb jak se to nemá dělat)

První kopec konečně dokončil to, co na rovině nešlo. Peloton se roztrhal na balíčky a skupinky a tím se paradoxně zvětšila bezpečnost. Bohužel jsem sice stále na dohled měl naprosto epesní ekipu Vinohradských Šlapek ale sjet je prostě nešlo. Na hlavní silnici a do mírného kopce mi chyběli nejenom síly ale i fungující parta kamarádů. Sám jsem si ověřil, co to je jet v oranžové záplavě a jaká práce se tam odvádí, což mně, který měl 200m ztrátu, zkrátka na radosti nepřidalo.

Skupinka, ve které jsem se pohyboval, byla složena tak jak už to bývá co pes to originál. Tímto bych chtěl vyzdvihnout výkon spolubojovníka z H-H Smíchov. Skutečně tahal jak lokomotiva. Jenže celkově zbytek skupinky nestřídal tak rovnoměrně, jak bych si představoval a prostě jsme to protaktizovali. Zklamání jsem viděl i na ostatních a věřím, že chlapci jeli nadoraz. Mě to ovšem psychicky zlomilo a místo bojovného výkonu jsem přesedlal na turistiku. Zkrátil jsem si špice a i hecování zanechal. Jen jsem doufal, že nás nikdo nesjede zezadu.

Ale aby se někdo neurazil, tak musím podotknout, že ostatní bojovali jak lvi. Co ovšem bylo spíš na škodu, že každý až na výjimky tvrdě jel na sebe, a tak, i když se vytoužená skupinka na obzoru objevila, tak chaos ve vlastních řadách způsoboval ztráty tempa. Vím že po bitvě je každý generál, ale taktizovat na patnáctém kilometru mi přijde jako zbytečné.

Pak přišel sjezd. Tam jsem definitivně vyměkl. Spouštět se v serpentinách z kopce dolů, potažmo po neskutečném tankodromu, k tomu rychlostí přes šedesát km/h prostě nešlo. Strach a strach. To jsme byli na první vrchařské prémii a z naší běžné skupinky nezbyly ani fragmenty. Každý za své.

Co mě ale udivilo, bylo že, i když nahoru jsme přijeli po jednom, tak chlapci podali heroický výkon a vždy se dotáhli. Sice jsem si myslel že zkusím únik, ale na trati kterou neznám a k tomu po rovinách je šílenost.

Kokořínské údolí. Po čtyřicátém kilometru snaha a tempo logicky odpadlo. Hlavní pole pryč a do cíle sakra daleko. Jako jeden muž se začalo občerstvovat a kochat se krajinou. Údolí kolem Kokořína je opravdu nádherné. Když už jsem neměl morál tak aspoň pěknou vyhlídku. Tím svým žvaněním jsem sice naštal borce z H-H, ale nemohl jsem si pomoci. Sluníčko svítilo, cesta byla zase už lepší. Fanoušci taky byli a co je důležité zmínit jsou fanyanky. Nekouknout se na pěknou kytičku by byla škoda. Dal bych si pivo, mě napadlo. Tímto výrokem jsem sice svoje spolubojovnický šokoval, ale podle jejich okoralých výrazů jsem viděl, že nejsem sám.

Romanov. No, překvapilo mě to. Slyšel jsem, že to není žádný brdek ale tohle? Borec ze Smíchova to vzdal a nekompromisně se trhnul. Já si ještě zažertoval že nasadit roubíky do úst a začalo se zase závodit. Udržoval jsem si taktickou třetí pozici v kopci. Mé odhodlání, že to není tak dlouhý, vzalo za své ve chvíli, kdy jsem zjistil, že už opravdu není kam přehodit. Ale vyjel jsem to... Na rovině se pak utvořila

parta přeživších a já dostal chuť závodit. Roztočili jsme vražedné špice a na obzírku se objevila skupinka oranžových. To jsem tedy nečekal, ale Romanov je Romanov.

Co bylo dál? V docela obstojném tempu, které na tachometru začínalo číslicí pět, jsme se řítili z kopce. Vypnout mozek a pevně chytit brzdové páky. Naprosté ohromení rychlostí.

Za zatačkou pak výjezd po kostkách a mě se zastavily nohy. Tak s tím jsem nepočítal. Kolega přede mnou, který nekompromisně zabral, mi odskočil. Horko těžko jsem ho dotáhnul a pak mu rupnul drát v zadní kole. Zhroutil se mi svět a jemu asi taky. Pro mě to bylo definitivní. Vyjel jsem na kopec už bez ambicí.

Změna taktiky-z „umístit“ jsem přesedlal na známé „dojet“. Přišla ovšem moje druhá osudná chyba v závodě. Po sjezdu, kdy jsem to odevzdaně pustil, jsem minul odbočku a profíchl rovně. Než jsem zabrzdlil a otočil, vyběhl na silnici a rozjel se, kolem mě se přehnal dost početná skupinka. Štěstí v neštěstí, jak už to bývá bylo, že jsem zahlídl barvy oranžové a to rozhodlo. Zkusil jsem stíhačí akci a poprvé od začátku závodu šel do plných. Věřil jsem tomu a prostě si kluky dojel. Naštěstí tam byl kopec za kopcem a tak sice nadoraz, ale dojel.

Vynořilo se přede mnou několik aut, ale po té co jsem zjistil, že jsou to vozidla doprovodná tak jsem využil háku. Možná, a ani nevím jestli se to smí, ale ke cti nutno dodat, že všechny vozidla jela za grupetem, a tak jsem je musel po krátkém zotavení předjet. Na druhou stranu je opravdu oblažující pocit se na chvíli schovat za autem, které neusiluje o váš život. Byl jsem ve stavu kdy bych zahákoval i veverka běžící po cestě.

Jak se jezdí ze sousedem Soused je chlap jak hora. Náleží také do ekipy oranžové smršti, ale jistí jim to zezadu. Za normálních okolností bychom se asi nepotkali. V tomto případě jsem byl rád že aspoň někdo známej. Nejdříve se sice vyděsil co a kde jsem se tam vzal, ale jelikož jsem jel pod své možnosti, tak se mi o tom bavit nechtělo. Soused rozhodně nevypadal jako někdo kdo se jede projet. Držel fazónu a i když postavou ne zrovna kovaný vrchař, nekompromisně udával tempo. Zaparkoval jsem se za něj a několikrát ho vyzval, aby střídal. Cíl byl daleko a nechat tahat jednotlivce mi bylo proti srsti.

Pak se mi stala epizodka s defektem.- Tedy přesněji to byl můj pocit. Možná někdo jiný přešel hada, anebo mi ztvarohovatěly nohy, měl jsem pocit, že jedu po prázdné gumě.

Posledních deset Nic není delšího než posledních deset km před cílem. Jako by se čas a hlavně ujetá vzdálenost zastavily. Jediné, co se nezastavilo bylo sousedovo strojové tempo a mě chytla křeč v kříži. Jízda vestoje není moje silná stránka a trpěl jsem velmi. Ještě teď, když to píšu, tak to cejtím.

Předjel nás vláček rychlíků z druhého balíku. Měl jsem sice myšlenku pustit se dopředu s nimi, ale ve svém zbědovaném stavu jsem to zavrhl.

Konečně se přiblížilo posledních pět km. Tempo začalo být zase závodní. Soused se nekompromisně vytáhl na špici a jel jak brus. Hlavně v krátkých sjezdech dostával kosmickou rychlost, kterou zlikvidovat na rovině nebyla sranda. Asi jsem jel moc velkou turistiku na své možnosti, protože se vzrůstajícím tempem a adrenalinem mě přestala záda bolet.

Cíl Valili jsme si to v celkem slušné skupince. Poslední stoupání před cílem, či spíše před koncem závodu, jsem si řekl, že je čas trochu přitlačit na pilu. Ani ne tak z důvodů nějakého umístění, jako že hromadný spurt mě děsil.

Stačilo nesundat v mírném stoupání pilu a bylo vymalováno. Podle vzdechů za sebou jsem usoudil, že trochu prořídíme. Prořídli jsme dostatečně. Byli jsme tři. Pak přišla chvíle pravdy. Jelikož jsem Doksy nikdy nejel tak místo cíle bylo pro mě záhadou. Jako totální trubka jsem se zeptal co je ten dav na horizontu před námi. To je cíl! Cože, už?

Na zemi se objevila číslice 200m. Risknul jsem to. Naprosto bez skrupulí a bez nějaké taktiky jsem si přeřadil o dva zuby níž, začal jsem spurtovat. Až mě to samotného překvapilo. Najel jsem na bahnitou plotnu a dostal smyk. V kopci! Ustál jsem to, ale cíl se přestal přibližovat tak rychle jako před tím. Na osmdesátce jsem dostal poprvé křeč do steh. S výrazem zoufalce a pohyby zombie jsem se šinul do cíle. Naštěstí můj útok a náskok stačil. Bylo to o kuličku ale prostrčil jsem kolo za čáru první. Pak už nevím. Nebylo mi dvakrát hej.

A to bylo tak vše.

Co dodat. Závod byl organizačně velmi dobře zajištěn. Je vidět že to pořadatel dělá srdcem. Výkony některý jedinců byly nadprůměrné a jiných naopak rozpačité. Moji kolegové z klubu zajeli slušné výsledky a i já si ten závěr užil.

Nebýt toho nervózního začátku tak bych byl nadměrně spokojen.

A to pivo chutnalo skutečně dobře

Marhi (KPO)

výsledky a další informace:

<http://www.sweb.cz/ckkv>

